

Farliga Fröknar XXXVII

Vår hjälte raglade sakta hemåt i vinternatten, det hade varit en avkopplande och gemytlig afton; och han hade kunnit bortse från de kalamiteter som låg i luften hemmavid. Å andra sidan mindes han inte så mycket av vad som hade hänt, en del märkvärdigt fallna och påstrukna kvinnor hade gjort inviter, men han intog en passiv attityd, och lät istället deras omedvetna skönhet lysa upp hans inre....allt var kanske inte förlorat än, tänkte han, bara han nu kunde effektuera något slags stilenligt uppbrott från de där två kvinnorna han av misstag hade lierat sig med nu.

Exakt klockan 4 på natten, störtade han in i det gemensamma sovrummet, och där låg de två fallna kvinnorna, ömt omslingrade, och sov sin oförtjänta skönhetssömn. Vad som hade förevarit här vågade han inte ens tänka på. Sådan falskhet! Cordelia hade han ju för länge sen gett upp hoppet om, men han trodde fortfarande att Daniela hade en smula redbarhet och sans inom sig, men ack du milde!

Men lika bra det, tänkte han sedan, när han låg i den obekväma kökssoffan, jag har mig själv delvis att skylla. Nu gällde det först och främst att försöka låna så mycket pengar som möjligt, och sedan göra en någorlunda artig och balanserad sorti härifrån. Dom här kvinnorna var ju skvatt galna, men de fick vara galna på tu man hand i fortsättningen.

Klockan 9 prick, vaknade han av en ömt anlagd kvinnokyss, och hans sömndruckna temperament och hans bakrusiga sinne undrade verkligen vad som stod på. Nämen var det inte Daniela, som nu visade sig från sin vackra sida, den han kände igen sen tidigare. Detta muntrade upp honom och han klev resolut upp ur soffan, beredd på allt och ingenting.

- Nej men godmorgon min sköna! Det blev lite sent igår, jag tror att ni låg och sov när jag anlände, så vacker du är, jag tror fortfarande jag drömmer....

- Cordelia har åkt till kontoret.

- Kontoret? Förlåt mig, men jag är så lite insatt i vad ni har för er här. Har hon börjat arbeta....

- Hon ämnar göra en del omdispositioner. Med personal och så...

- Herregud Daniela!! Varför låter vi oss in i det här? Kan vi inte för en gångs skull lämna den där kvinnan åt sitt öde. Vi har fått vårt nu, ja både lekamligt och kroppsligt, och vi har sannerligen fått reda på vilka vi är....nu är tid för ett gemensamt uppbrott!

- Mmm...jag har faktiskt tänkt samma sak. Jag är lite trött på....tågordningen här.

- Skriv en lapp bara, så åker vi härifrån. Annars åker jag ensam, jag står inte ut längre, tänk bara på att jag är en gammal man....näja snart gammal...och om inte vi får ett slut på det här....jaa....

Så Daniela skrev ett litet avskedskort med sin prydliga handstil, hon var alltid noggrann med att allt skulle vara korrekt, och framförallt inte missförstås, även om nu Cordelia givetvis skulle välja att förstå precis vad hon ville och vad som gynnade henne.

" Kära Cordelia.

Vi har gemensamt beslutat om ett litet uppbrott härifrån. Prinsen är så trött på alltsammans, och jag också snart. Snälla missförstå oss inte, och tack för den här tiden och gästfriheten.

Vänligen Daniela och Prinsen"

- Utmärkt, sa prinsen upprymd nu, nu tar vi en liten morgonkonjak här, och sedan beger vi oss till banken

eller vad tycker Du? Mitt öde ligger i dina händer Daniela, var rädd om det, jag kansjälvt knappt styra över min framtid längre, jag har ju knappt styrfart! O, vad du klär i den där munderingen...hmm..jag skulle egentligen behöva ta ett bad men, nu har vi inte tid med några longörer, hon kan vara här när som helst...

Prinsen, som normalt var en ganska stillsam och försynt herre, blev nu som besatt i bilen på väg in till stan.Han orerade och skröt, han berömde oupphörligen hennes skönhet, och nu smidde han nya och oförvägna planer inför en hägrande framtid.....

- Naturligtvis kära Daniela, det har varit en svår tid för oss båda.Det har det varit och vi kan inte bara skylla på stackars Cordelia.Hon har haft det så svårt hon har berättat....hmm, det gör detsamma nu...men nu! är det våran tid, jag önskar verkligen att vi kan bo på ditt sommarställe nu när våren komma, och jag kommer att göra allt för att underlätta dina eventuella kval och problem som kan uppstå, allt är ju inte nyheternas behag, nej livet är svårt ibland och inte bara en dans på rosor som sagt.

Men det där vet ju du, jo nu måste vi göra en ekonomisk kalkyl, är du bra på sådant förresten, inte jag, en liten kalkyl, jag antar att du har lagt ut en förfärlig massa pengar den sista tiden...

- Pratkvarn.Pratgubbe!

- Jaså....pratar jag för mycket, men söta du, det är av lättnad jag pratar så här.Jag lättar mitt hjärta, det är väl inte så farligt.De flesta njuter av att höra på mig ty jag yppar endast sanningen.Eller sanningarna kanske man ska säga.

Tog du med dig konjaksflaskan...jaa....tack...jo var var vi, jo det kan ju tänkas att du och jag får en smula frid och ro längre fram i livet.Ja du kan ju pyssla med dina gevär och gå i dina jaktmarker, så ska jag försöka skriva något på min roman, det låter väl bra.Vi får inte låta något eller någon störa oss nu, det kan bli så tokigt igen, av bara en ren slump kan vi hamna i trångmål!Låt oss för en gångs skull undvika det, jag skall ej titta åt en annan kvinna, det kan du vara förvissad om...

Daniela skrattade, och man var på väg ändå, åt vilket håll var okänt, och med framtiden så här öppen kunde man bara glädjas åt nuet det självförbrännande nuet ...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jan Cederlöf med Poeter.se id #6508 innehar upphovsrätten